
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Kinh Cha-Li-Da

<blockquote>Kalama tri ân bạn dieulienhoa67 ghi chép.</blockquote>

[03/08/2022 - 06:02 - dieulienhoa67]

Hôm nay chúng ta học kinh số 7. Trong 34 Kinh Trường Bộ thì chúng ta học được 7 Kinh, còn lại 27 Kinh. Trong đó có những Kinh chúng ta có thể học lướt qua. Vì nội dung rất là đơn giản, nghĩa là nội dung đã được nhắc đến ở các Kinh trước. Chẳng hạn như Kinh Chàliya này. Duyên khởi trong kinh Chaliya này, Đức Thế Tôn liên hệ với duyên ... trong Chú Giải giải thích là cái chùa này trong khu vườn, là trụ xứ của chư Tăng. Đức Phật ở Savatthi thì có chùa Kỳ Viên, ở Rajagaha Vương Xá thì có chùa Trúc Lâm. Ở Ca Tỳ La Vệ thì có chùa Nigrodhara, ở Kosambi thì có chùa Kositaram; chùa này rất là nổi tiếng vì đây chính là nơi xảy ra cuộc tranh cãi, sự mâu thuẫn giữa 1 vị luật sư và pháp sư. Vị Pháp sư đi vào nhà cầu ra rồi sau đó là vị luật sư đi vào cùng 1 cái toilet ấy. Khi vào, vị Luật sư thấy gáo nước trong toilet 0 được úp xuống như luật định, để nước đừng đọng lại bên trong, để khỏi gây nhớt, muỗi 0 đẻ và người sau vào khỏi thấy gớm.

Lúc dùng xong đi ra ngoài, vị luật sư mới than phiền với đệ tử của mình rằng vị Pháp Sư giảng như vậy nhưng chuyện nhỏ như vậy mà 0 biết giữ. (03:27)

[05/08/2022 - 12:05 - dieulienhoa67]

Các đệ tử của vị Luật sư truyền miệng nhau mới đến tai đệ tử của vị Pháp sư. Thế là anh em mới có tranh cãi. Bên đệ tử vị Pháp Sư thì nói rằng phạm phước lúc thất niệm 1 chút, có gì đâu. Chuyện ng ta quên 1 chút, tội 0 có nặng bằng chuyện mình đi nói xấu người ta, chuyện nhỏ chuyện bé xé to mới là bậy. Bên đệ tử vị Luật sư mới trả lời là giới nhỏ cũng là giới. Đóm lửa nhỏ cũng có thể gây cháy nhà. Quên chuyện nhỏ mai một quên giới lớn thì làm sao? Cứ như v65y, rồi chư thiên trong chùa cũng chia 2 phe, 1 phe đứng về phía vị Pháp sư, 1 phe đứng về phía vị Luật sư. 04:14

[06/08/2022 - 11:37 - dieulienhoa67]

Cứ như vậy mà 1 số lượng lớn chư thiên chia 2 phe, cư sỹ cũng chia 2 phe. Khi cuộc tranh cãi nổ ra lớn như vậy thì đích thân đức Phật gọi cả 2 lên hỏi. Ngài mới dạy, giải thích: thôi chuyện đó bỏ qua, nó nhỏ. Vị nào thấy mình có lỗi thì sám hối là xong. 0 cần phải làm lớn chuyện như vậy. 0 ngờ 2 vị cùng lúc thưa với đức Phật rằng: Đức Thế Tôn đã cao tuổi, xin Thế Tôn hãy an dưỡng tuổi già, chuyện này để chúng con tự giải quyết với nhau.

Các vị tướng tượng, Đức thế Tôn là bậc Chánh Đẳng Chánh Giác đang tại thế mà đệ tử đi nói như vậy đó. Câu chuyện xảy ra tại chùa Kositara. Sau khi nghe như vậy, Đức Thế Tôn nghĩ rằng đã đến lúc Ta lìa bỏ 1 ít lâu. Ngài mới dặn Ngài Anan rằng kể từ hôm nay, trong suốt 3 tháng an cư sắp tới, Như Lai 0 ở đây nữa mà vào trong rừng sống 1 mình, 0 tiếp xúc với bất kỳ ai hết. Đây là 1 duyên sự rất lớn. Vì khi vào rừng, Ngài gặp 1 con voi chúa, rất to, đứng đầu 1 bầy voi lớn đông đảo. Mỗi ngày con voi chúa này bị làm phiền vì những con voi đừ loại trong đàn, có khi nó muốn xuống hồ ngâm mình trong nước mát mà cũng 0 yên. Cả đám nhào theo ồn ào khiến con voi chúa 0 lúc nào được yên ổn hết. Nó mới chán bỏ bầy đi sống 1 mình. Rồi con voi chúa mới gặp Đức Phật. 6:22

[08/08/2022 - 06:21 - dieulienhoa67]

Khi vừa gặp thì từ tâm của Thế Tôn đã chiêu cảm con voi này. Voi này là 1 vị Bồ Tát Chánh Đẳng Giác, sẽ là 1 trong 10 vị Phật tương lai sắp ra đời tiếp theo sau Phật Di Lặc. Nhưng phải hơn 1 A Tăng Kỳ nữa mới đến phiên vị này.

Trong suốt 3 tháng, con voi này đã hầu hạ Thế Tôn. Quý vị có thể coi trong Chú Giải Pháp Cú. Chuyện rất dài. Vì sự mâu thuẫn giữa anh em trong Tăng đoàn của ngôi chùa này mà Đức Thế Tôn bỏ vào rừng rồi gặp và trợ duyên cho 1 vị Phật tương lai. Chuyện lớn là ở đây.

Tại chùa Khosita (Khositarama) này, thí chủ cất chùa là triệu phú Khosaka. Trong Chú Giải nói: chữ Khosaka này nghĩa là echo = tiếng vang, Khosaka này cũng đồng nghĩa với Khosita. Kiếp xưa, ông Khosaka này có 1 lần 2 vc có việc phải đi bán qua 1 sa mạc, trên tay bồng đứa con. Dọc đường thì do đường xá xa xôi, vừa đói vừa khát, vừa mệt lại bị lạc đường thì ông mới bàn với vợ là bỏ con đi vì đường xa 0 còn gì để ăn, sợ 0 sống được. Bà vợ mới khóc và nói là bà 0 thể làm như vậy được. Ông chồng 0 nói gì nhưng khó chịu vì đứa bé. Cuối cùng ông đợi bà sơ ý, bảo bà đi trước, ông có việc đi chậm lại phía sau. Bà vợ đi trước tj12 ông mới lên bỏ đứa con, rồi sau đó chạy theo bà vợ.

09:43

[09/08/2022 - 05:46 - dieulienhoa67]

Nơi sa mạc hoang vu, bà vợ thấy ông chồng chạy tới đi tay không mới hỏi con đâu, thì ông nói đã bỏ rồi. Bà khóc lóc và làm mình làm mẩy rồi cuối cùng 2 người quay trở lại bồng đứa con. Rồi họ vượt qua vùng sa mạc đó và đi vào vùng dân cư. Ngày đầu tiên vào được nhà người ta để xin tá túc, ở đợ để ng ta cho ăn. ông chồng do đói nhiều ngày nên ông ăn nhiều đến bội thực rồi đêm đó ông chết. Ông tái sinh làm con chó trong nhà. Gia đình này lại là đệ tử của 1 vị Phật Độc Giác, là bậc tự ngộ nhưng 0 độ ai. Thịnh thoảng vị Phật Độc Giác lui tới nơi đây để họ cúng dường, hoặc họ thỉnh ngài đến để đặt bát. Có hôm không đi được thì họ nhờ người mang thức ăn đến cho ngài. Bữa đó họ thấy con chó trong nhà, là người chồng chết rồi tái sinh, nó rất mến vị Phật Độc Giác nên mỗi lần ngài đến thì con chó quấn quýt ngài. Do mới từ kiếp người tái sinh nên tánh linh nó còn. Vị Phật Độc Giác nhìn con chó thì biết đây là 1 chúng sinh đặc biệt chứ 0 phải tầm thường nên ngài đối với con chó có 1 số ưu ái đặc biệt vì thế nó mến ngài. Có những hôm chủ bận việc thì sai con chó đi thỉnh ngài. Con chó chạy đến chỗ ngài ấy trong rừng và sủa thông báo để thỉnh ngài đi rồi nó đi theo sau lưng ngài. Cứ vài ngày là nó chạy lên rừng báo tin như vậy. Một hôm, ngài thấy rằng cần phải đi gieo duyên cho chúng sinh nơi khác, sẵn y của ngài rách và ngài biết chỗ đó sẽ cúng y cho ngài thì sẽ gieo phước lớn. Cúng cho vị Phật Độc Giác dù chỉ là 1 muông com hay lá y thì công đức còn lớn hơn là cúng cho Ngài Xá lợi Phật. Chư Phật thì có lòng đại bi muốn dành cơ hội cho người này 1 chút, ng kia 1 chút. Nên khi thấy y rách thì ngài nghĩ đi hóa độ chỗ khác. Trước khi đi thì ngài nói, từ giã gia đình người cư sỹ đó xong rồi, thì ngài nói với con chó đó 1 tiếng là thôi ta đi, sắp tới 0 gặp con nữa. Khi ngài dùng thần thông bay đi thì con chó nhìn theo, nó chịu 0 nổi và nó chết. Nó thương là ái, mà nó đau lòng là tâm sân nhưng nhờ do phước nó thương kính 1 vị đại Thánh như vậy nên phước đó giúp cho nó tái sanh làm 1 vị trời tên là Mahakhosaka, nghĩa là mỗi lần vị này nói chuyện thì âm thanh vang dội nhiều ngàn do tuần. 14:25

[11/08/2022 - 05:59 - dieulienhoa67]

Do cái phước đi lên rừng thỉnh Phật bằng tiếng sủa. Do có âm thanh vang dội như vậy nên vị thiên này được chư thiên gọi bằng cái tên là Mahakhosaka = người có giọng nói vang dội. Khi hết tuổi thọ cõi trời, vị này sanh trở xuống làm con 1 gia đình nghèo; do nghiệp xưa; nhưng cái nghèo này chỉ là tạm thời. Cũng như ông Nguyễn Tấn Đồi, chú Hỏa của VN hồi xưa, là những đại gia xuất thân nghèo hèn.

Do cái nghiệp hồi xưa bỏ con mà vị này cứ sinh ra là bị người ta liệng tới liệng lui, giết nhiều lần như vậy. Cuối cùng thì vị này lớn lên lần lần giàu có. Do hồi nhỏ sinh ra tiếng khóc đặc biệt quá nên cũng được bố mẹ đặt tên cũ là Khosaka. Lớn lên khi làm đại gia triệu phú rồi thì được gặp đức Phật nghe Pháp, mới có đức tin cất cái chùa cúng dường đặt cái tên chùa là Mahakhositarama, nghĩa là chùa của ông triệu phú có tiếng nói vang dội. Chữ aram này phiên âm ra là già lam. Đó là xong 1 chuyện.

Chuyện tiếp theo, lúc bấy giờ có 2 du sĩ Mandissa và Chaliya đệ tử của Darutattika. Daru là gỗ, tatta là cái bình. Do vị này dùng bình bát bằng gỗ nên có tên như vậy, nghĩa là người xài bát gỗ. Trong Chú giải giải thích như vậy. 17:11

[14/08/2022 - 11:42 - dieulienhoa67]

2 vị này đến gặp Đức Phật, cũng hỏi câu giống như trong Kinh Mahali. Ông hỏi cái tôi và thân xác của mỗi người có phải là 1 không? Thì Ngài cũng trả lời như trong kinh Mahali, nghĩa là khi mình hiểu rằng sự có mặt của chúng sinh trong Tam Giới này là kết quả của 1 dòng chảy Duyên khởi. Do vô minh trong 4 Đế >> tạo ra 3 hành >> duyên cho thức tái sanh >> duyên cho danh sắc thời tái tục >> tùy cõi mà duyên cho có đủ lục nhập hay có cõi thì có 1 nhập. Từ có 6 căn >> 6 xúc >> 6 thọ; đối với phàm phu thì 6 thọ của nhãn nhĩ tỷ thiệt thân ý >> 6 ái >> sinh 4 thủ >> sinh 2 hữu >> tái sinh, từ có mặt ở đời >> già bệnh chết sâu bi khổ ưu não lo toan nặng lòng tiếc nhớ ghen tuông khốc lóc bi lụy ...v.v Dòng sinh tử là 1 vòng quay như vậy. Nó là sự tiếp nối hết cái này qua cái khác, mà tất cả đều do vô số nhân duyên trợ tạo. Nếu mình hiểu mọi thứ do duyên mà có, và có theo cách lắp ráp, hôm qua mình có gì công thức này rồi, thì mình 0 còn nghĩ đến chuyện có cái tôi, cái ngã chấp của mình. Mình sẽ 0 nghĩ rằng trong tâm thức này có cái gì đó là của tôi, trong tinh thần tâm linh cảm xúc buồn vui này có cái gì đó là của tôi. Không hề có! Tất cả là do duyên. Dù là tinh thần của mình hay là thể xác của mình, là do duyên mà có.

Có nhiều người hỏi câu hỏi khó, 0 phù hợp trình độ, làm mất giờ của mọi người, nên tôi nói trước. Mai này khi tôi đang giảng mà có những câu hỏi dạng đó thì tôi sẽ trả lời. Nhưng tôi sẽ trả lời theo cách ngắn gọn nhất. Nếu người hỏi thật sự có trình độ thì sẽ biết cách hỏi thêm. Nếu 0 thì sẽ 0 biết nói gì tiếp theo. 21:46

[15/08/2022 - 05:27 - dieulienhoa67]

Và quý vị cũng trả lời gọn thôi.

Trong Kinh của mình 0 có chuyện 'Nhất thiết duy tâm tạo' vì tinh thần/danh có nhân duyên riêng, vật chất/sắc thì có nhân duyên riêng. 0 thể nói cái gì cũng do tâm tạo, vì vạn hữu ở đời có mặt là do 1 trong 4 nhân: nghiệp, tâm, điều kiện thiên nhiên và các dưỡng tố. Cho nên nói theo duy vật: 'mọi thứ do vật chất mà ra', hay nói theo duy tâm: 'nhất thiết duy tâm tạo' đều 0 đúng. Vì có thể giới tinh thần và thể giới vật chất. Chỉ theo duy vật hay duy tâm thì 0 giải thích được. Nếu mình đói bụng mà cứ ngồi nhắm mắt tưởng tượng ra tô phở thì 0 ỏn. Mình phải vận động tay chân rồi trong bếp phải có cái gì mình mới có tô phở mà ăn. Chứ ngồi nhắm mắt niệm phở thì 0 có phở để ăn.

Câu chuyện con thỏ đi câu cá bằng cà rốt làm con cá nổi giận vì 0 thể ăn môi.

ở đây cũng vậy, mình 0 thể chỉ cho rằng vạn pháp duy tâm tạo giống như con thỏ biết biết có củ cà rốt.

Nội dung bài kinh này giống y như kinh Mahali. Khi 1 người tu tập Tam Học theo đường lối trong Kinh Sa Môn Quả, hiểu được 4 Đế, Duyên Khởi thì sẽ thấy câu hỏi và câu trả lời kia 0 cần thiết nữa. Sau khi nghe xong thì 2 vị này rất là hoan hỷ. Xong bài Kinh. Còn mình nghe xong thì sẽ có nhiều thắc mắc là do mình 0 biết đó chỉ là con trâu bằng đất sét, cho nên 1 đứa bé coi đó là lớn chuyện. Hỏi thích thì ra mớ đất nắn, phơi khô rồi chơi sao mà cho nó gãy rồi khóc. 27:03

[16/08/2022 - 11:04 - dieulienhoa67]

khóc rồi vô năn ni ông bố, mẹ, anh chị làm sao để gắn lại con trâu đất. Làm 0 được thì nó khóc nó giãy nảy. Nhưng nếu nó hiểu được là bằng đất sét nếu gãy mà gắn lại 0 được thì đi kiếm cục đất sét khác mà nắn. Đó là trò chơi của con nít. Cái con trâu đất đó 0 đáng để mình đầu tư buồn vui, cảm xúc, thời gian, mồ hôi nước mắt nhiều như vậy. Ở đây cũng vậy. Khi mình hiểu rằng cái thân cái tâm này nó tào lao như vậy, do duyên tạo, có mặt với hình thức lắp ráp thì mình 0 còn tha thiết cái chuyện đi tìm cái tôi trong đó. Tôi đã nói rất nhiều lần: Tứ Niệm Xứ là con đường quan sát thân tâm để thấy chúng là vô thường khổ vô ngã. Thấy vậy rồi thì cũng hiểu mọi sự kiếm tìm 1 cái tôi trong thế giới tam tướng cũng giống như đi tìm quốc tịch ở 1 quốc gia nguy hiểm. Bây giờ mà trả tiền hàng tháng cho tôi thì tôi cũng 0 có về Iraq. Cách đây 1 ngày thì Iraq có đánh bom chết 125 người, chưa kể bị thương là 150 người nữa. Cứ buồn buồn là nổ vậy đó. Xứ đó mà hàng tháng cho tôi 100.000 USD, trong vòng 1 năm, thì tôi cũng không đến ở. 0 phải tôi chê tiền của quý vị, mà

nếu vậy 1 năm tôi được 1,2 triệu USD, nhưng tôi 0 biết ngồi ở đâu, đi ở đâu, nằm ở đâu cho an toàn. Và 0 biết là 1 năm nữa có còn sống để cầm 1,2 triệu USD của quý vị hay không.

Tiếp theo là kinh Ca Diếp Sư Tử Hống. Kinh này gồm vài nội dung sau: 1. Đức Phật dạy rằng đừng nghe ai câu thả để nói rằng Ngài bài bác pháp môn khổ hạnh. Ngài đề nghị 1 sự đối thoại, phản biện thông minh. Có nghĩa là khi mình nghe đồn rằng trong bài pháp đầu tiên ở Vườn Nai, Ngài giảng về Trung Đạo, hình như (chữ này giết chết biết bao nhiêu người) Ngài chê pháp môn khổ hạnh và lợi dưỡng.

Nếu mà mình học Đạo nói riêng, hay tìm hiểu kiến thức trong đời nói chung chẳng hạn như khoa học, mà chỉ dựa trên chữ hình như, là xài 0 được. 0 có gì bậy bạ cho bằng kiến thức đặt trên nền tảng 2 chữ hình như. Cho nên khi ông này đến hỏi Ngài : hình như Ngài chê pháp môn khổ hạnh? Ngài nói không! Nói pháp môn khổ hạnh là phải nói khổ hạnh như thế nào. Chữ chữ khổ hạnh Tappa, chữ Dukkiriya cũng là khổ hạnh, Attakilamatthanuyoga cũng là khổ hạnh. 32:46

[17/08/2022 - 05:46 - dieulienhoa67]

Ở đây, Đức Bồ Tát 6 năm ở trong rừng tu khổ hạnh thì gọi là Dukkiriya, và cũng có thể gọi là tappa = nóng, sự thiêu đốt. Còn Attakilamatthanuyoga là cái đức Phật chê là cắm đầu cắm cổ đày đọa thân xác, bạc đãi chính mình chỉ vì 1 sự ngộ nhận, 1 sự sai lầm nào đó trong tín ngưỡng giáo điều. Nói chung là do tà kiến, thì cái đó là Attakilamatthanuyoga. Đức Bồ Tát trong 6 năm tu khổ hạnh đó 0 phải do tà kiến mà do thử nghiệm, trải qua hết cho biết chứ Ngài 0 có khư khư chấp chặt cho rằng mình đang tu đúng. Cái này phải ghi rõ. Cái này quan trọng lắm. Bồ tát xét thấy rần trên đời có nắng có mưa, có trắng có đen, có nóng có lạnh, có sướng có khổ. Nên ngài muốn thử nghiệm qua, vì sướng thì đã có rồi; 29 năm sống trong cung vàng điện ngọc, bầu đoàn thể từ ngọc ngà tư lự sung sướng quá. Cái sướng đã trải qua mà chưa thấy đâu, thôi thì mình thử nghiệm cái khổ xem sao. Ngài thử cái khổ trong 6 năm trời, bao nhiêu cách khổ hạnh khác nghiệt nhất ngài đều ném qua hết. Ngài muốn coi cái khổ, cái cảm giác đau đớn nó có tác động gì lên con người phiền não của mình. Ngài đang làm việc đó bằng thái độ của 1 nhà khoa học, đang dò dẫm tìm đường, chứ 0 phải tu theo kiểu người mù sờ voi. Sờ được lỗ tai thì cho rằng con voi giống cây quạt, sờ cái chân thì cho rằng con voi giống cột nhà... thì 0 phải. Ngài tu khổ hạnh là quá trình dò dẫm thử nghiệm của 1 nhà khoa học. Chính Đức Phật cũng nhìn nhận 1 điều là giữa 2 lối sống khổ hạnh và lợi dưỡng, thì đối với lợi dưỡng ngài dùng từ rất nặng, là hạ liệt, thấp kém, vô ích, 0 phải của Thánh nhân. Riêng với pháp tu khổ hạnh thì Ngài dùng từ nhẹ hơn nhiều là vô ích, 0 phải Thánh nhân. Tại sao vậy? Vì ít ra, pháp môn khổ hạnh là của những người xa lìa hưởng thụ, thiết lòng cầu giải thoát. Tuy sai nhưng thiết lòng. Còn đạo nào mà người tu muốn sướng sợ khổ, đời sống hưởng thụ. Anh muốn theo Chánh Pháp cỡ nào tôi 0 biết, nhưng anh có lòng muốn hưởng thụ thì anh đã bậy rồi. Còn người ta tuy là tà thiết, nhưng ít ra sự đày đọa thân xác nó cũng xuất phát từ 1 cái chân tâm. 36:47

[18/08/2022 - 06:25 - dieulienhoa67]

Từ 1 cái sự thiết tha cầu sự giải thoát. Ngài dạy rõ như vậy. 0 có mặt sát. Ngài mới đề nghị 1 chuyện, là đừng bao giờ đơn giản đến mức thơ ngây khờ khạo đi tin những tiếng đồn trong thiên hạ mà ít ra mình phải tìm hiểu tới nơi tới chốn; và trí tuệ chỉ đến với người có tinh thần đối thoại và phản biện vì khoa học chính là thử và sai, khoa học 0 có chuyện chạm đầu đúng đó. Còn chưa gì hết mà phán đây là chân lý, ngoài ra chỉ là hư vọng; như vậy là sai.

Tôi mượn chỗ này để nhắc lại 1 điều mà tôi đã nói nhiều lần: khi mình muốn tin, muốn xác tín điều gì, mình phải có 1 cái nền tảng, cái bằng chứng để mình làm điểm tựa. Ngược lại, mình uốn bác bỏ 1 điều gì thì cũng phải mình chứng, phải có điểm tựa, chứ đa phần người ta quên chuyện này. Muốn tin thì lười tìm bằng chứng, muốn bác thì còn đơn giản nữa: Tôi 0 thấy, 0 hiểu, có nghĩa là cái đó 0 có. Làm ơn nghĩ kỹ coi có đúng như vậy 0. Tôi 0 nói quốc tế, tôi nói người VN, bị cái bệnh đó rất là nặng. Cứ cái gì 0 thấy là dễ dàng cho đó là 0 có.

Và trên internet có những người muốn chứng tỏ mình là người trí thức, 0 mê tín dị đoan nên họ nói về những vấn đề ma quỷ, siêu hình, đồng bóng, 0 phải kiểu nói của người có căn cơ mà là kiểu võ đoán. Mình muốn tin hay phủ bác cái gì đó thì phải có căn cứ, bằng chứng.

Nên ở đây Đức Phật dạy rằng chớ có vội vã mà đánh giá dựa vào tin đồn rồi nhận xét về Ngài. Đó là nội dung 1.

Nội dung 2 là Kassapa kể với Phật những pháp môn khổ hạnh, Ngài mới dạy rằng: nếu chỉ đơn giản chùng đó thì 1 người nô lệ thất học, 1 phụ nữ tay yếu chân mềm cũng có thể thực hiện rất nhiều kiểu tu khổ hạnh. 40:13

[20/08/2022 - 11:18 - dieulienhoa67]

Nếu chỉ chùng đó thôi thì 0 nên tâm đắc với nó (tu khổ hạnh).

Ngài mới nói rõ: Bởi vì nếu mà sống lỏa thể mà 0 tu tập các pháp như là từ tâm, chí, quán, thì 1 người nô lệ... sở dĩ Ngài nói như vậy vì Ấn Độ thời đó xếp phụ nữ và nô lệ xuống hàng rất là thấp... ở đây Đức Phật cố ý đem 2 hạng người này ra nói, rằng nếu khổ hạnh chỉ là hình thức ngược đãi bản thân, thì nhiều người bị xem là thấp kém nhất trong xã hội cũng có thể làm được.

Vấn đề ở đây, tu tập cầu giải thoát phải là trên khía cạnh tinh thần, và sẵn ở đây tôi cũng nói luôn, có nhiều người tự nhận là thờ Phật, tự nhận là biết giáo lý mà kiêu tu của họ, có người rất giống lợi dưỡng, có người rất giống khổ hạnh. Tại sao vậy? Là vì họ 0 hiểu được bản tôn, cái nội dung thật sự của Phật Pháp. Vd như có người có chút tiền của thì ọ cũng muốn có kiểu tu tiện nghi 1 chút, cái đó được xem là bị rơi vào lợi dưỡng. Còn có những người quá khích, cho rằng tu là phải kiêng khem chay tịnh, càng giản dị thì càng giống Thánh hiền, cho nên có lối sống cực đoan, giản dị đến mức khổ hạnh. Những cái thật sự cần thiết, vd như trong cái nhà, 1 cây chổi đàng hoàng để quét cũng 0 có. Bữa bộn như vậy mà ai nhắc tới thì nói thôi kệ, mình tu, 0 có màng. Người thì hôi hám 0 tắm rửa mà ai nói đến làm như mình đạo cao đức trọng. Như vậy là 0 nên.

Ở đây cũng vậy, giá trị đạo Phật là về khía cạnh tinh thần chứ 0 phải là hình thức.

Nhắc về 1 số villa ở Phước Sơn, có 1 số cái, điều kiện ở villa 0 thật sự cần thiết cho 1 hành giả. ý tôi muốn nói: phải cẩn thận. Ngay cả khi mình đang tu theo giáo lý Tam Học, nếu 0 chú ý đến tinh thần mà chỉ chú ý đến hình thức thôi thì mình vẫn có thể rơi vào lợi dưỡng hay khổ hạnh, dễ rơi vào tà đạo như thường. Không phải mình có cái nhãn hiệu Chánh Pháp rồi thì tu sao cũng đúng, là 0 phải. Nên ở đây Phật mới giảng: nếu chỉ là hình thức ngược đãi bản thân thôi, thì ai trên đời này cũng có thể thực hiện được.

Tiếp theo Ngài mới dạy là muốn thật sự cầu đạo giải thoát thì con đường tu tập 0 chỉ là những hình thức đó mà cao hơn; chính là Giới Cụ Túc. 44:03

[22/08/2022 - 12:25 - dieulienhoa67]

Tâm Cụ Túc và Tuệ Cụ Túc. Đó là 3 từ đồng nghĩa của Giới - Định - Tuệ. Sẵn thì tôi nhắc ở đây chứ tôi 0 có ý bài xích ai ở đây. Đức Phật Ngài dạy rằng ngay trong pháp môn khổ hạnh, nếu chỉ chú ý đến hình thức mà 0 chú ý nội dung, thì ai cũng có thể thực hiện được hết. Sẵn tôi nói luôn, kể cả những vị hành giả cho rằng mình biết giáo lý, mình đang thực hiện Tứ Niệm Xứ. Nếu mình 0 chú ý nội dung mà chỉ cắm đầu vào hình thức thì coi như cũng 0 phải là Chánh Pháp.

Tôi nói thêm 1 chuyện. Vd như ghi nhận 4 oai nghi. Trong Kinh đức Phật nói rqt1 ngắn gọn là vì Ngài là bậc Chánh Đẳng Giác, Thầy của 3 cõi, nên Ngài chỉ nói cái gì mang tính phổ quát. Càng đi sâu vào chi tiết thì càng đóng khung vấn đề, càng làm cho nó nhỏ lại. 45:28

[22/08/2022 - 11:43 - dieulienhoa67]

Cho nên Ngài nói: đi đứng nằm ngồi; biết rõ. Hít thở ra vào biết rõ. Thở dài biế dài, thở ngắn biết ngắn; hết! Còn hôm nay các vị thiền sư bây giờ chế thêm: dở chân, bước, rồi đạp xuống, rồi ăn... Quý vị mà qua các thiền viện bên Yangon các vị đọc khóc luôn. Có những hành giả ăn mà quý vị thấy họ múc, rồi từ từ nâng cái muống lên môi rồi há miệng, liếc qua nhìn là bết rồi, nhìn nó ngán dữ lắm (cái này theo ý con, người đánh máy, thì do tâm mỗi người nhanh chậm, điệu cử mức độ khác nhau. Có nhiều người làm nhanh vẫn giữ Chánh niệm được, có ng làm nhanh là tâm trôi luôn, trong đó có con, nên họ phải làm vậy để tập có Chánh Niệm trong từng hành động chứ 0 có ý diễn đầu ạ.) Theo tôi cái đó là tà. Dĩ nhiên họ có quyền biện hộ là phải làm chậm mới niệm được, nhưng theo tôi như vậy là hiểu sai rồi. Nó 0 cần chậm đến mức quái dị như vậy.

Có người nói với tôi như vậy: nào giờ sống vậy quen rồi, giờ sống niệm như vậy mình 0 có thời gian đâu mà giữ Chánh niệm. Bây giờ tôi đang đi làm ngoài sở, mỗi lần ăn, tôi phải niệm thì chùng nào mới xong bữa ăn. Tôi nhớ là tôi đã hỏi họ thế này: anh chị nói là ăn cho xong để còn kịp nghỉ trưa rồi đi làm, chứ còn ngồi ăn mà niệm như hành giả thì làm sao kịp giờ nghỉ trưa rồi còn làm việc. Tôi hỏi 1 câu thôi: lúc đang ăn, 0 cần tu hành gì hết, có bao giờ miệng nhai mà đầu nghĩ

chuyện ở nhà 0? Có chứ sao 0? Chuyện miệng nhai đầu nghĩ chuyện khác đó rất là bình thường. Bây giờ Chánh niệm là gì? Là sự biết mình trong lúc mình ăn hay làm bất cứ điều gì. Thay vì thân làm việc này đầu nghĩ việc khác, mình thế cái chuyện nghĩ đó bằng cái biết. Biết gì? Biết là tôi đang ăn (hay đang làm việc gì đó). Tôi 0 kêu quý vị làm thêm việc. Khi nào làm thêm việc thì mới nói là 0 có thời gian. Ví như thay vì dùng con dao cán nhựa thì giờ thế bằng con dao cán gỗ, chỉ vậy thôi, chứ tôi 0 kêu quý vị dùng 1 lúc 2 con dao đầu mà nói là cầm 0 xuể, 0 có thời gian. Cái sai là sai chỗ này. Chánh niệm là thay thế cái phóng tâm hồi xưa giờ, vừa ăn vừa đi vừa nghĩ tào lao, giờ mình 0 nghĩ nữa mà mình thay vào đó bằng cái biết. Biết là mình đang làm cái gì. Chứ tôi 0 kêu quý vị làm thêm việc. Chỉ vậy thôi, mà vì 0 hiểu chỗ này nên ng ta thấy rằng niệm nó khó. Chính vì thấy niệm khó nên ng ta chấp nhận cái kiểu chậm chạp nhìn chịu 0 nổi. Thật ra thì cứ bình thường, cũng ăn bình thường nhưng thay vì mình nghĩ tào lao thì mình biết mình đang ăn, mình nuốt mình biết mình nuốt, vậy thôi! Chứ 0 cần phải ăn 1 cách rất chậm chạp mới có niệm. Như vậy là hiểu lắm.

49:20

[23/08/2022 - 05:18 - dieulienhoa67]

Cho nên ở đây tôi phải đi sâu thêm 1 chút.

Ở đây Đức Phật Ngài dạy rằng khổ hạnh mà trên hình thức thì ai cũng có thể làm được và nó 0 phải là con đường dẫn đến giải thoát. Con đường dẫn đến giải thoát phải là con đường Tam Học. Tam Học là 1 tên gọi khác của Bát Chánh Đạo. Bát Chánh Đạo chính là Đạo Đế trong 4 Đế. Đạo Đế là con đường dẫn đến Diệt Đế. Diệt Đế (Nibbana) chính là cứu cánh Phạm Hạnh. Tam Học ở đây được gọi là Giới Cụ Túc, Tâm Cụ Túc và Tuệ Cụ Túc. Giới Cụ Túc chúng ta đã học rồi; có nghĩa là nuôi mạng thanh tịnh, giữ 227 giới luật dành cho Tỷ Kheo, đó gọi là giới thanh tịnh. Tâm Cụ Túc = Định Cụ Túc trong Kinh giải thích bao gồm : định ở đây là thu thúc 6 căn, thuộc định học, tức là Tâm Cụ Túc. Nói khác đi, Samatha chính là Định Cụ Túc. Còn Vipassana là Tuệ Cụ Túc. Giới - Định - Tuệ. Khi 1 người tu tập thành mãn, hoàn tất hành trình này sẽ trở thành 1 vị tối thiểu là Tam Minh. Khá hơn 1 tí là Lục Thông. Đó chính là nội dung tiếp theo của Kinh Sư Tử Hống.

Đoạn cuối của Kinh thì Đức Phật xác định rằng 0 có ai bằng Ngài về con đường tu chứng. Chỉ vậy thôi. Và cuối cùng Ngài xác nhận rằng những gì Ngài tuyên bố nghe giống như tiếng gấm của sư tử, 0 phải trước mặt 1 người, 2 người, hoặc là giữa các đệ tử mang tính nội bộ. Dầu cho ta ngồi giữa đại chúng 1000 người gồm các Sát Đế Ly, Bà La Môn, tại gia cư sỹ, ngoại đạo, chư thiên, Ma Vương, Phạm Thiên, thì ta cũng giữ nguyên cách tuyên bố như vậy. Sau khi nghe giảng xong thì ông du sỹ này xin Ngài xuất gia. Đoạn này 0 giải thích thì bà con 0 hiểu. Theo luật thì ngoại trừ người của dòng Thích Ca, tất cả những ai từng theo ngoại đạo muốn xuất gia làm Tỷ Kheo, đều phải trải qua ít nhất 4 tháng biệt trú (tiếng Phạn = Parivasa), gọi là 4 tháng thử thách và trau dồi. Bởi vì mình bên đạo khác thì quen với kiểu sinh hoạt bên đó. Cách nghĩ cách nhận thức có khi 0 phù hợp, hơi chỏi với Phật pháp. 4 tháng này đương sự phải được sự kèm cặp training từ chư Tăng. Thì ông này xin đức Thế Tôn xuất gia, Đức Phật dạy rằng thông thường trong Pháp luật của Ngài thì 1 người xuất thân ngoại đạo muốn thọ giới Tỷ Kheo phải trải qua tối thiểu 4 tháng biệt trú. Nhưng ở đây ta thấy căn cơ của chúng sanh có khác nhau. Có những người 0 nhất thiết phải trải qua 4 tháng như vậy. Nên theo trong Chú Giải thì Đức Phật mới gọi 1 Tỷ Kheo tới. Tức là Ngài xét thấy vị này 0 cần phải trải qua 4 tháng như vậy. Trong đây có ghi: ngoại đạo có 2 hạng: Parivasaraho >> phải qua 4 tháng biệt trú, hạng thứ 2 là Apparivasaraho >> 0 cần 4 tháng biệt trú. Vị du sỹ này là cái hạng 0 cần, cho nên ngài mới gọi 1 vị Tỷ Kheo bảo rằng hãy đem ông này đi tắm rửa để cho ông vô tu. Vì sao? Vì bao nhiêu năm nay ông không mặc gì hết. Người ông toàn bụi đất, phân bò, nên giờ cho ông tắm. Xong xuôi rồi thì bắt đầu kêu ông ngồi giữa chư Tăng, trước sự chứng minh của Ngài, cho ông thọ đại giới. Sau đó 0 bao lâu thì vị này chứng quả Arahant.

Tôi nhắc lại, nội dung kinh Sư Tử Hống là gì? 1. ông Kassapa hỏi có phải Ngài bài xích khổ hạnh hay 0? Ngài nói 0. Phải cẩn thận xem khổ hạnh như thế nào. Chứ 0 phải riêng chữ khổ hạnh mà Như lai bài bác. 2. Từ đây về sau cẩn thận, nghe ai nói gì cần phải nhớ rằng Chánh Pháp và trí tuệ song hành. Muốn có tiên bộ phải biết phản biện và đối thoại. 0 nên nghe 1 chiều. 58:37

[24/08/2022 - 05:20 - dieulienhoa67]

điều tiếp theo: Ngài nghe ông kể về các pháp môn khổ hạnh thì Ngài nói rằng nếu chỉ là khổ hạnh trên hình thức thì ai cũng có thể làm được. Muốn cầu đạo giải thoát thì 0 phải tu trên hình thức mà phải tu nội dung. Nội dung là gì? Phải là Bát Chánh Đạo. Ở đâu có Bát Chánh Đạo, ở đó có Thánh nhân. Thời nào và ở đâu cũng vậy hết. Thế nào là nội dung Bát Chánh Đạo? Là giới cụ túc, tâm cụ túc và tuệ cụ túc. Là giới định tuệ trong Tam Học. Phần này chính là cái ruột của Kinh Sa Môn Quả. Phần này đã giảng rồi. Sau khi nghe xong như vậy thì ông Kassapa phát tín tâm xin thọ đại giới. Thời gian ngắn sau đó vị này chứng quả Arahant. Là xong bài kinh.

Bây giờ tiếp theo là Kinh Potthapada. Kinh này có tới 100 chuyện quan trọng. Duyên sự của bài kinh này: 1 thời Thế Tôn ở tại Savatthi. Chũ Rajagaha giải thích rồi, là vùng đất vương giả, là nơi mà các bậc đại phước, cao nhân, quý nhân thường về sống nơi đó. Khi các vị đó 0 còn ở thì nơi này trở thành rừng và Dạ Xoa họ giữ gìn. Giống như vùng địa linh... vậy đó. Còn ở Savatthi từ chũ gốc là sabba = tất cả + atthi = có >> Savatthi = vùng đất cái gì cũng có, giàu có, thịnh vượng. Savatthi là thủ đô của xứ Kosala, lớn nhất trong 16 vương quốc thời đức Phật. Rất giàu có trong các xứ giàu. Hoàng hậu Malika (nghĩa là hoa lài) xuất thân là thường dân. Nhà cô này trồng hoa lài để cung cấp cho trong cung dùng. Bữa đó cô mang hoa lài cúng dường đến đức Phật. Nhờ phước đó mà cô được vua Pasenadi thương cưới về cho làm hoàng hậu Malika. Cuộc đời cô này cũng ly kỳ lắm. Cô này rất thông minh. Có những lần, những chuyện quốc sự nan giải. Vua bí là vua hỏi bà. Có nhiều lần nhờ sự can thiệp của bà mà vua tránh được hành động sai lầm giết oan người khác. Có 1 lần suýt nữa vua đồng ý cho người ta tổ chức 1 tế đàn cúng trời đất bằng cách giết vô số thú vật và thậm chí cả trẻ con. Dĩ nhiên là Phật tử thì vua 0 làm, nhưng vua nào cũng sợ mất ngôi nên khi người ta xúi, để bảo vệ ngai vàng thì chuyện gì cũng làm hết. Nhờ hoàng hậu can mà vua tránh được những tội lỗi lớn. Trong đời hoàng hậu chỉ có 1 cái lỗi là phạm tội tà dâm trong nhà tắm với con chó mà hoàng hậu yêu quý. Vua trên lầu nhìn thấy cảnh đó nên ghen. Vua cự cãi với hoàng hậu tại sao lại làm như thế. Hoàng hậu mới chống chế nói vua đứng trên lầu nhìn xuống nên thấy giống như vậy nhưng 0 phải. Bà gạt vua như vậy. Vua nghe vậy liền tin theo lời hoàng hậu. Nhưng vào lúc hấp hối, hoàng hậu Malika (chết trước vua) nhớ lại chuyện đó, trong khi cả đời làm phước, tin Phật, học Đạo, coi như công đức cả đời là 1 Phật tử tuyệt vời, chỉ có 1 vết nhơ đó với con chó, lại đi gạt chồng. Do sự cắn rứt đó mà bà bị đọa xuống địa ngục. Do phước của bà quá nhiều nên bà chỉ bị đọa trong 1 thời gian tích tắc nơi địa ngục, tương đương 7 ngày nơi nhân loại. Trong Kinh ghi rằng khi bà mất rồi vua thương lắm. Vua mới vào lễ Phật và hỏi rằng Malika 1 đời tin Phật, hộ độ chúng Tăng, công đức vô lượng như biển như trời, giờ này nàng tái sinh về đâu? Nếu nói rõ ra mọi sự thì vua sốc, nên Phật mới chú nguyện vua quên chuyện đó đi. Không phải lúc nào Phật cũng dùng thần thông để khiến tâm người ta như vậy. Chỉ 1 số trường hợp nhân duyên cho phép thôi. Chũ Ngài 0 thể dùng thần thông để khén 1 anh chàng tào lao đắc Quả. Nhưng Ngài có thể can thiệp những chuyện nhỏ nhỏ được. 1:06:48

[26/08/2022 - 05:08 - dieulienhoa67]

Giống như trường hợp lúc Đức Phật 80t, vào buổi chiều rằm tháng giêng đó, Ngài đang ngồi thì Ác Ma xuất hiện thỉnh Ngài Niết Bàn. Trong Kinh nói rằng trước đó, Đức Phật gợi ý với Ngài Ananda rằng Như Lai có thể kéo dài tuổi thọ. Nhưng lúc đó Ngài Ananda bị Ác Ma tác động tiếng Pali là Mara tariyutthita citto marena, nghĩa là tâm bị (tác động) ma ám. Khi học với tôi thì khi nào cần thiết tôi sẽ cho quý vị học chũ Pali để tham khảo, tìm kiếm trong Kinh. Các vị thầy, vị Thánh Tu Đà Hoàn còn Mara là người phạm còn tác động/ám được mà. Nói chi là Đức Thế Tôn, Ngài có khả năng khiến cho vua nghĩ qua chuyện khác.

Ngày đầu tiên vua đến hỏi, rồi lần thứ 2 vua hỏi nữa, bạch Thế Tôn, Malika nàng đi đâu. 1 lần nữa Đức Phật dùng thần thông khiến cho vua quên đi, nghĩ qua chuyện khác. 7 ngày qua rồi, Malika từ địa ngục tái sinh thẳng về cõi trời Tusita. Lúc này vua tiếp tục hỏi nữa vì chưa được câu trả lời, lúc này Đức Phật trả lời rằng Malika đã về Tusita rồi. Người như Malika công đức rất nhiều nên về đó 0 có gì lạ. Vua rất là vui, vua 0 ngờ rằng nàng phải trải qua 7 ngày đau khổ ở dưới kia.

Đó là chúng ta học về chũ Savatthi. Còn chũ Jetavana, Jeta = tên của 1 ông hoàng tử nguyên là chủ đất của chùa Kỳ Viên sau này. Ông Cấp Cô Độc nài ni mua lại bằng cách trải vàng ròng đến đâu thì lấy đến đó vì ông hoàng Jeta 0 muốn bán. Do ông Cấp Cô Độc cứ nài ni nên cuối cùng ông hoàng

bảo: khu vườn này là vô giá, giá trị phải tính bằng vàng. Nếu ông muốn mua thì lấy vàng trải tới đâu thì lấy tới đó. Trong kinh nói ông hoàng Jeta không ngờ 2 chuyện: 1. 0 ngờ ông Cấp Cô Độc có Đạo tâm dũng mãnh và tấm lòng hào sảng như vậy. 2. 0 ngờ ông Cấp Cô Độc giàu đến như vậy. Nên khi thấy ông Cấp Cô Độc mang vàng đến trải, mới được 1 phân, thì ông đứng suy nghĩ hồi lâu, ông hoàng nói: ông tiếc à? ông muốn đổi ý? Ông Cấp Cô Độc bảo 0, tôi 0 tiếc, mà tôi đang suy nghĩ xem kho vàng nào tiện nhất để kêu ng ta chờ lại đây. Ông hoàng nghe mới hết hồn mới nghĩ thâm: vì niềm tin Phật mà ông này quá cỡ thế này. Ông mới bảo: thôi đừng trải nữa, đủ rồi. Phân ông đã trải rồi thì tôi nhận, phân nào chưa trải thì tôi xin cúng dường. Tôi chỉ xin lấy tên tôi đặt tên cho ngôi chùa. Nên khi có được miếng đất đó rồi, ông Cấp Cô Độc vào trình đức Phật, thỉnh Ngài Xá Lợi Phất góp ý cho công trình xây dựng chùa Kỳ Viên. Ngài ấy mới sắp xếp chỗ này là phòng Đức Thế Tôn, chỗ này là phòng tắm, phòng khách, bệnh xá cho Tỷ Kheo, chỗ cho các vị Trưởng Lão.... Từ đó chỗ này có tên là Jetavana. vana nghĩa là rừng.

Bây giờ qua chuyện khác:

lúc đó vào buổi sáng, Thế Tôn mới cầm bát vào Savatthi để khát thực. Ngài suy nghĩ thấy còn hơi sớm nên ghé qua khu vườn của hoàng hậu Malika, khu vườn có tên là ekasālaka. Ngài biết rằng ở đó hiện có 1 ông du sĩ rất nổi tiếng tên là Potthapada. Ông này trước khi đi tu là 1 triệu phú nổi tiếng. Cho nên bây giờ tuy ông là ngoại đạo nhưng là người có chân tâm chân tánh để đi tu chứ 0 vì mục đích nào khác. 1:13:39

[28/08/2022 - 12:06 - dieulienhoa67]

Vị này là 1 đại gia, 1 triệu phú lia bỏ mọi sự để đi xuất gia. Buổi sáng hôm đó đức Thế Tôn dùng Phật trí để quan sát toàn thế giới để tìm người hữu duyên để Ngài độ, đó là 1 trong 5 bốn phận của chư Phật mỗi ngày. Sáng sớm mặt trời lên rồi thì đi khát thực, buổi chiều thuyết pháp cho 4 chúng, buổi tối nói chuyện riêng với chư Tỷ Kheo, buổi khuya dành thời gian tiếp xúc với chư thiên, Phạm thiên, giờ đó các vị hồi Đạo, buổi rạng đông khi mặt trời chưa lên thì Đức Thế Tôn dùng Phật trí để soi rọi trong vô lượng vũ trụ để xem ai là người đủ duyên để ngài tế độ trong ngày. Nếu trong ngày có ai đó được tế độ mà cần có sự có mặt của chư Tăng thì Ngài sẽ đi chung với chư Tăng và Ngài mở cửa phòng. Nếu ngày đó nên đi độ 1 mình thì Ngài đóng cửa phòng lại. Buổi sáng nếu Ngài Anan thấy cửa phòng đức Phật mở thì sẽ thông báo chư Tăng chuẩn bị đi bát chung với Thế Tôn. Nếu cửa phòng đức Thế Tôn mà đóng thì Ngài Anan thông báo với chư Tăng là Thế Tôn có duyên sự phải đi 1 mình, xin tất cả chư Tăng tự đi khát thực, 0 cần chờ tháp tùng với Ngài. Đó là nếp sinh hoạt thường nhật của Đức Thế Tôn. Hôm đó đức Thế Tôn xét thấy sẽ gặp ông Potthapada, tuy là 1 du sĩ ngoại đạo, nhưng sau buổi gặp gỡ này thì ông sẽ quy y và trở thành 1 cư sĩ nên ngài mới đến thăm. Ông này từ xa nhìn thấy đức Phật, lúc đó đệ tử của ông chung quanh đang nói chuyện ồn ào ầm ĩ, thì ông mới nói xin anh em nhỏ tiếng 1 chút vì sa môn Gotama là 1 người trầm lặng, ngài 0 hoan hỷ với 1 hội chúng ồn ào. Vị này là khách quý nên cũng có tôn trọng 1 chút. Thế là đại chúng giữ im lặng. Khi đức Phật đến thì ông mời đức Phật ngồi ở 1 chỗ cao, bản thân ông ngồi xuống 1 chỗ thấp hơn. Ngài mới hỏi khi ta chưa đến thì các vị đang nói chuyện gì. Đó là phép lịch sự. Ông này mới trả lời này giờ cũng chuyện tào lao thôi.

Sẵn tôi nói luôn, tào lao, phiếm luận trong tiếng Pali là tiracchānakatha. tira = bề ngang, tiracchana = sự chặn đứng, che khuất, nghĩa đặc biệt là thú vật nói chung, nghĩa chuyên môn của tùy này là hạng chúng sinh nào 0 có khả năng chứng thiên, đắc Thánh, 0 có điều kiện xuất gia trong Phật Pháp. 01:19:03

[28/08/2022 - 07:43 - dieulienhoa67]

Tùy chỗ mà hiểu, dễ sợ chưa.

Vậy là những ai, thú vật thì đã đành rồi, mà Tỷ kheo phạm 4 đại trọng giới cũng gọi là tiracchāna, người phạm ngũ nghịch đại tội, hay chư thiên đôi khi cũng bị gọi là tiracchana trong ý nghĩa là 0 thể xuất gia làm Tỷ Kheo. Học để thấy rằng, chuyện xuất gia mà trong sạch là 1 chuyện rất là khó, bởi vì cám dỗ và thử thách nó trùng trùng cho nên gặp Phật pháp là khó, mình gặp Phật pháp mà là nam, 0 rắc rối về giới tính lại là chuyện khó, rồi có Chánh kiến, Chánh tín, rồi đi xuất gia, rồi 0 bị cám dỗ, thử thách, như là khổ quá, đói quá, túng thiếu mà 0 ai hộ trì, sinh hoạt khó khăn cũng làm người ta bỏ cái y. Hoặc là ngọt ngào cám dỗ, vd như được ng ta hộ trì nhiều quá, đối diện với tình

cảm khác phái mà nó quá đẹp cũng khó. Hoặc những lúc tối lửa tắt đèn, hoang vắng quanh hiu, lửa gần rom gần xăng gì đó ... Nói chung muốn giữ trọn giới Tỳ kheo nó khó dữ dội lắm. Một vị có thể vượt qua tất cả để giữ trọn giới Tỳ kheo thì thuộc về của hiếm trong Tam giới chứ 0 phải chỉ trong loài người.

Vậy mà có ai đó đã thọ giới rồi lại phạm trong 4 đại trọng giới hoặc ngũ nghịch trọng tội, hoặc là những loài 0 thể xuất gia làm Tỳ kheo, thì cũng gọi là tiracchana, và từ chỗ này, Đức apha65t gọi phiếm luận là tiracchanakatha = những câu chuyện có nội dung cản trở tâm lý tu hành. Tức là gặp mặt nhau mà cứ bàn về chính trị, thời trang, máy móc, du lịch, chuyện tào lao thế tục, chuyện ngày xưa ngày xưa cách đây nhiều năm ...

Tôi xem kinh thấy bàn về chuyện nói vô ích thì tôi coi thường, rằng nói vô ích chỉ mất thời giờ. Nhưng khi đọc kinh sách nhiều hơn, tuổi đời nhiều hơn, tôi mới hiểu tại sao có nhiều bài kinh Đức Phật đặc biệt chê trách tội nói phiếm luận. Ngài nói rất nặng. Dù cho 1 người 0 phạm giới, nhưng lại dành nhiều thời gian để nói chuyện tào lao thì trong đầu toàn rác không. Khi đầu anh có rác thì anh mới có thể xả đồ rác ra được. Nói chuyện phiếm luận là mình đang đồ rác. Muốn có rác để đổ thì đầu anh phải là cái thùng rác trước rồi mới đổ rác ra. nên những đề tài phiếm luận được gọi là tiracchanakatha, có nghĩa là nó cản trở tâm lý tu hành. Độc lắm. Ai là hành giả Tứ Niệm Xứ thì biết điều này rõ lắm. Đang giữ Chánh niệm ngon lành thì nghe lao xao ngoài sân, ngó ra gặp đồng hương, rồi bắt đầu tâm mới động. Mà chưa đâu, cái này mới ghê: lát nữa hết giờ nhào ra bắt chuyện, tôi biết ở Châu Âu có 1 cô Phật tử thông minh, giỏi Phật pháp, tinh tấn thiên định, đi qua Miền điện. Mới ngồi chút xíu thì cũng như tôi nói, nghe lao xao nhìn ra thấy đồng hương, cứ chờ hết giờ bắt đầu nói chuyện. Trong suốt 10 ngày ở Miền điện cô này dành cho người đồng hương kia 70%-80% thời gian. Cứ hành thiên là cô nhớ cô kia vì cô xa quê quá lâu nên muốn biết tình hình trong nước. Thế là 0 cách chi ngồi thiền được, cứ ăn rồi là canh me cô kia để đi theo nghe. Cuối cùng là 10 ngày trôi qua ở thiền viện mà lòng cô gửi hết về xứ VN. 1:25:44

[29/08/2022 - 11:34 - dieulienhoa67]

Suốt 10 ngày 0 tu hành gì được, chỉ nghe bà kia tán dóc 0. Cái đó quan trọng lắm. Khi mình thích nghe/nói chuyện tào lao tức là đầu mình toàn chuyện tào lao. Đó là tiracchanakatha, và hành giả tinh tấn cỡ nào, kể cả vị xuất gia mà nặng lòng với chuyện tào lao thì tạo nghiệp nó lớn 0 nổi.

Thì ông này mới hỏi đức Phật 1 câu: Bạch Thế Tôn, chúng con đang bàn chuyện tào lao, nhưng có 1 chuyện muốn hỏi ở đây là làm thế nào để mà tu diệt được cái tâm. 'Tăng thượng tướng' ở đây là cách gọi trang trọng: apayi sanna, thay thế cho sanna. Ở kinh này, sanna là tướng chỉ cho citta là tâm. Đây là cách gọi trang trọng cũng như giới - định - tuệ mà có chỗ gọi là tăng thượng giới/định/tuệ, tăng thượng có nghĩa là cao cấp, chỉ vậy thôi.

Ông nói có 1 đề tài lâu nay muốn biết, nay gặp Thế Tôn thì xin hỏi rằng thế giới này có bao nhiêu cái rắc rối ở đời là do có tâm thức. Muốn tu hành để mất hẳn cái tâm thì phải làm sao. Ý là muốn chấm dứt danh sắc. 1:28:48

[30/08/2022 - 01:56 - dieulienhoa67]

Ông nói: sở dĩ con nói như vậy là do có nhiều vị tu sỹ thuộc các tông phái cho rằng 0 cần tu hành gì hết, cứ để tự nhiên thì sẽ có lúc cái tâm này tự nó biến mất, tự động nó khép lại. 0 biết có đúng 0. Có vị thì mô tả tâm này lạ lắm. Nó giống như 1 thứ vật chất mà người có thần thông thiên định, họ có thể can thiệp bằng cách lấy ra lấy vô.

Giống như ở VN ngày xưa, khi còn bé tôi có nghe ng lớn nói rằng nhưc răng là do có con sâu, nếu có cách lấy con sâu ra là hết nhưc. Rồi tôi còn nghe chuyện nghiện rượu là do có con sâu rượu, nếu mình uống cái gì vô, ói ra con sâu rượu là hết nghiện rượu luôn. Là do từ chỗ kiến thức 0 có, rồi mới tưởng tượng, rồi hình thành kiến thức dần gian 0 có cơ sở.

Ở đây cũng vậy, có những người 0 có thiên định, 0 có Phật Pháp, họ ngồi tưởng tượng ra phần hồn phần xác, như VN là tàu, xưa tin con người có bao nhiêu hồn, bao nhiêu phách, bao nhiêu vía. Hiện nay trên miền thượng du VN, ng thiếu số ng ta cũng còn tin như vậy. Miền tây nguyên hay miền bắc thượng du ng ta cũng có tin như vậy. Người ta khi đi vào rừng phải đem theo cái gì để ăn để uống, để ma xó ma rùng lấy bớt bao nhiêu phách bao nhiêu vía của mình. Rồi kêu thầy mo cúng để tìm lại cái phách, cái vía cho mình. 1:31:00

[30/08/2022 - 05:53 - dieulienhoa67]

Nói như vậy để thấy những cái tào lao này 0 chỉ có ở VN, mà có từ xưa xưa, từ vô thi luân hồi đã có rồi. Người ta nghĩ như vậy về cái tâm.

Thì ông hỏi về cái tâm: đời này khổ quá đi, con muốn biết tu hành sao cho hết cái tâm đi. Vì cái tâm là gốc của mọi rắc rối. Đồng thời, 0 biết cái này có đúng 0, 1 số vị tu sỹ chủ trương là cái tâm này mình có thể lấy ra lấy vô để mình mài giũa, làm việc với nó như là 1 món đồ, có đúng hay 0.

Đức Phật nói rằng: nếu nói trên đời mà có cái gì đó, 0 nhân 0 duyên tự nhiên mà có, mà mất, là sai. Vì mọi sự, kể cả tâm thức đầu do duyên mà sinh diệt. Câu này làm gọn nhưng rất hay. Cái thứ 2, do duyên thích hợp, tu hành hay 0 tu, mà ta có loại tâm gì. Nói theo nguyên văn thì như vậy: này Potthapada, chính vì có nhân có duyên, các tướng con người sanh và diệt. Tiếp theo, chính do học taa65p, 1 loại tướng sanh, chính do học tập, 1 loại tướng diệt. Tôi dịch lại là: do duyên thích hợp, tu hành hay 0, mà ta có loại tâm gì. Như vậy dễ hiểu. Đó là chuyện thứ 1.

Chuyện thứ 2, cái này quan trọng: ở đời có 3 cái biết: biết = thức là = mắt tai mũi ..., biết = tướng là biết = kinh nghiệm kiến thức, biết = trí là biết qua lý lẽ Phật pháp để hiểu rõ lý nhân quả tam tướng duyên khởi của vạn vật.

Kiểu biết có 2: 1 là Pacchakkhanna = biết trực quan, có sao biết vậy. Kiểu biết thứ 2 là anumana = biết qua sự suy diễn lý luận. Đây là những kiến thức quan trọng mà nếu 0 nắm thì rất uổng.

Bây giờ có 3 cái biết: bằng thức, bằng tướng, bằng trí.

Cái biết bằng tướng cũng có 3 cách: ở cõi Dục thì biết cảnh dục = dục tướng = kamma sanna. Như nghe biết tiếng nam, hay nữ, hay hoặc dở, nghe biết mùi gì món gì, là biết = dục tướng.

Cảnh thiên thì biết = thiên tướng, như niệm các đề mục đất nước lửa gió xanh vàng đỏ trắng hư 0, ánh sáng = biết bằng thiên tướng hoặc là sắc tướng là rūpasanna. tại sao gọi là tướng? vì người nhàm chán 5 dục đó, họ tu thiên. Tu bằng cách nào? họ để trước mặt 1 miếng đất rồi niệm đất đất đất ... lúc đầu là... parikam parimutta = sơ tướng. Niệm 1 thời gian nhắm mắt lại mà vẫn thấy trước mắt mình 1 miếng đất, lúc đó gọi là nhiếp tướng, là đã giữ được tướng đó trong tâm mình rồi. Đến giai đoạn thứ 3 là quang tướng, dịch sát nghĩa là giống mà 0 phải. 1:38:56

[31/08/2022 - 11:22 - dieulienhoa67]

thì gọi là patibhaga. Tôi lấy làm tiếc là 0 biết những lời giảng giải này trong room có ai ghi lại 0.

Mai này đi nghiên cứu thêm mà thiếu chỗ này nó khổ dữ lắm. Lúc đầu mình để đề mục đất đó, mở mắt nhìn mới thấy gọi là sơ tướng patibhaga nimitta. Giai đoạn 2 gọi là uggaha nimitta, cái này có trong quyển A Tỳ Đàm bìa xanh của tôi. Trong đó có nói rõ. Là lúc mình nhắm mắt mà vẫn thấy, gọi là nhiếp tướng. Tiếp tục niệm nữa thì sẽ thấy miếng đất mà mình niệm đó, sáng rực lên. Nếu mình là người có trí và có duyên, có phúc có thể chứng thiên thì mình 0 có lụy trong cái chói chang

sáng rực đó của đề mục mà tiếp tục niệm đất, đất, đất ... Thì từ đó mình có thể chứng được sơ thiên, nhị thiên, tam thiên, tứ thiên. Khi mình đã đắc được bậc cao nhất là ngũ thiên (tứ thiên), lúc đó mình muốn bay lên hư không, đi trên mặt nước thì mình chỉ việc niệm đề mục đất và chú nguyện: hãy có 1 con đường cho ta đi, thì do tâm mình đã quá lâu ngày, tâm kháng khí trong đề mục đất nên lúc này với định lực của tứ thiên mà hành gì có được con đường được tạo ra do TƯỚNG trên đề mục đất. Cái này là do người ta có tu tập và trong suốt thời gian dài sống bằng tướng, niệm đất đất đất, lúc bấy giờ con đường đất ấy có thiệt, mà chỉ cho đương sự thôi. Khi nhập vào đề mục đó và nguyện: hãy có con đường cho ta đi, thì họ đi được trên con đường đất ấy. Đó là lý thuyết mẫu giáo.

Còn trong thực tế thì người thuần thực lâu luyện, họ 0 cần chú nguyện dài như vậy. Họ chỉ cần nhập vô đề mục đất và muốn có mặt ở điểm a, b, c thì ngay lập tức họ có mặt. Còn khi giải thích quá trình thì phải nói rõ ra là nhập vô đề mục đất, rồi xuất thiên, chú nguyện hãy có con đường cho ta đi, đó là giải thích chi tiết a, b, c. Trong thực tế thì thuần thực như Đức Phật, Ngài chỉ muốn vắng mặt ở đây, có mặt ở kia thì lập tức tâm ngài đã kháng khí vào đề mục đất trong vòng tích tắc, 1 phần tỷ của giây, ngay lập tức Ngài có mặt. Trước khi có mặt thì tâm của Ngài trong thời gian rất ngắn đã kháng khí vào đề mục đất. Vd như 1 người mới học lái xe thì thầy dạy rất kỹ các bước như là lái vô lăng sang trái, rà thắng, queo trái... nhưng khi là người lái xe lâu năm thì họ thuần thực, xe

tức là người, người tức là xe, họ chỉ cần muốn thôi, tay của họ chỉ cần xê dịch nhẹ, đủ để lấy sát lẻ mà 0 leo lên. Thần thông cũng y chang như vậy. 1:45:31

[01/09/2022 - 10:38 - dieulienhoa67]

Ai trong room mà lái xe cứng là hiểu liền. Lúc đó mình chỉ muốn thôi! Tu thiền và thần thông thì chỉ thuần túy là sống trong tướng, mà tướng này cao hơn là tướng dục. Dục tướng thì chỉ cho ta quần quanh trong thế giới 5 dục, đây là mùi thức ăn, là nghệ thuật của xứ nào, vd vậy. Nhưng mà lên thiền định thì cao hơn. Người ta bỏ đi mấy cái này mà chỉ tập trung tướng vào các đề mục thiền định thôi. Đó là tướng của thiền đạo đại. Tiếp theo tướng thứ 3 là tướng trong Vipassana. Lúc đầu hành giả chỉ có thể biết ta đang đi nằm ngồi, bết là mỗi đâu nh7c1 đều là những khái niệm tục đế nên chỉ biết bằng tướng. Hoặc khi quan sát tử thi xương người, thể trước, cũng đều là biết bằng tướng. Theo thời gian thì từ sanna >> panna. Biết đây là khổ thọ, lạc thọ, danh pháp, sắc pháp. Cho nên Ngài mới dạy thế này: tất cả các loại tâm, loại tướng đều do duyên mà sanh diệt, là câu thứ 1. Câu thứ 2: do tâm ta có tu hay 0 mà tâm ta có loại tâm gì, tướng gì. Bài kinh này rất quan trọng. Ban đầu mình chỉ sống bằng sanna thôi, rồi từ từ mình chuyển sang panna. Sanna cũng 0 phải thấp, mà sanna có 2 loại, là dục tướng thì thấp thiệt. Nhưng cái tướng rūpasanna trong thiền thì là cao. Nó lia khỏi dục tướng mà hành giả chỉ sống trong đề mục. Cảnh đề mục samatha thì ta hoàn toàn dùng sanna, còn ở Vipassana thì lúc đ62u là sanna, sau đó là Panna, là trí. Nhưng chúng ta cũng đừng nghe là panna là giống nhau. người tu Vipassana có tướng khác với tướng của người tu samatha, và tướng này cũng khác với dục tướng của người hưởng dục 0 có thiền. Nhìn bức tranh này nó là trườ tượng, lập thể của Tây Ban Nha, Ý, trường phái gì đó, còn cái thứ 2 là thiền samatha cũng là tướng, lúc nào cũng tập trung vào đề mục như là đất đất đất, nước nước, lửa lửa.... cái này cũng là tướng, mà tướng này là tướng để đắc thiền. Có cá này phải định nghĩ rõ ràng: thần thông chỉ là sự phát huy tối đa khả năng làm việc của tướng. Câu này đáng giá. Có 1 câu chuyện vua Milinda hỏi ngài Nagasena rằng: trăm chưa hiểu lắm về thần thông. Làm sao 1 khối thịt mấy chục ký lại có thể bay được? Ngài ấy hỏi vua: từ bé đến giờ có bao giờ thân hình đại vương lơ lửng trên hư 0? Nhà vua đáp rằng có: là lúc nhà vua nhảy lên thì khoảnh khắc ấy khoảng 1 nháy mắt thì lơ lửng trên hư không. Ngài ấy mới hỏi rằng: đại vương 0 có thần thông mà đại vương có thể lơ lửng trên không như vậy; là do đại vương muốn thì ngài có thể làm được như vậy trong 1 thời gian rất ngắn. Tại sao ngắn? Là vì tâm của đại vương là tâm của người hưởng dục, nó yếu, cho nên chỉ duy trì thời gian rất ngắn 81n nên chỉ lơ lửng trên hư không trong tích tắc. Còn người tu thiền thì vì tâm vị ấy quá mạnh, khả năng định lực quá kiên cố nên vị ấy có thể kéo dài thời gian lơ lửng trên hư không. Chỉ vậy thôi! 1:53:19

[02/09/2022 - 09:47 - dieulienhoa67]

Mọi người cứ nhìn diễn viên xiếc đi trên dây thì biết. Tâm của người diễn viên đi trên dây, tay cầm cây sào, tâm họ đặc biệt hơn mình. Họ phải bình tĩnh, đủ giữ thăng bằng 0 bị rớt, còn mình nhiều lắm thì chỉ đủ giữ bình tĩnh 1 chút thôi nên mình giữ thăng bằng 0 lâu, do đó 0 đi trên dây được. Còn người diễn viên xiếc kéo dài thời gian bình tĩnh nên có thể kéo dài thời gian giữ thăng bằng >> có thể kéo dài thời gian đi trên sợi dây. Tâm mình nó nhất quá, hèn quá nên đi dây 0 được. Thiền định, thần thông y chang như vậy. Đó chỉ là kéo dài thời gian của tướng 1 cách hoàn hảo. Vì người hưởng dục tâm của họ nó phóng dật, bị 5 triền chi phối, tham dục, sân, trạo hối, hoài nghi, hôn thụy, còn người có thiền họ 0 bị 5 triền chi phối nên họ giữ tâm thăng bằng thời gian lâu hơn mình. Sức mạnh của người đắc ngũ thiền nó dễ sợ lắm. Người đắc cận định là có thể ngồi 5g, 8g 0 tiêu tiêu ăn uống, đói khát, nóng lạnh. Sơ thiền họ có thể nhập định mấy ngày 0 ăn uống. Riêng vị đắc tứ thiền (ngũ thiền) thì sức định tâm họ cỡ nào. Chính đức Phật xác định rằng 1 lần đó Ngài nhập thiền ở chòi lá ngoài ruộng, trời mưa giông sấm chớp đánh chết mấy con bò thêm 2 người nông phu, sát chòi mà Ngài hoàn toàn 0 nghe và Ngài xác nhận rằng lúc đó Như Lai hoàn toàn tỉnh thức, 0 mê ngủ, 0 hôn mê bất tỉnh, xin xem kinh Đại Bát Niết Bàn - Trường Bộ Kinh. Lúc đó Ngài hoàn toàn tỉnh thức nhưng tâm Ngài tập trung vào 1 cảnh, vd như hơi thở ra vào. Do quá gắn chặt vào cảnh cho nên hoàn toàn 0 biết chuyện khác. Thêm 1 câu chuyện minh họa, 2 thầy trò đi ăn trộm, bị người ta phát giác nên chạy trốn. Anh học trò túng quá nhảy vào bụi tre gai tròn. Khi thấy yên rồi

ông thầy mới quay lại tìm, thấy học trò mắc kẹt trong bụi tre 0 ra được. Thầy nói mày vô bụi tre bằng tâm nào thì ra bằng tâm đó. Rồi ông thầy la làng lên: bớ người ta thằng ăn trộm.

[02/09/2022 - 10:01 - dieulienhoa67]

Khi thầy la lên như vậy thì ông học trò ăn trộm làm cái ót ra ngoài luôn, 0 đau đớn 0 gì hết, chỉ có trầy trụa chút đỉnh. Khi về học trò trách sao thầy ác, thì thầy giải thích rằng phải làm như vậy thì trò mới thoát ra được.

Thiền cũng vậy, khi mình sống trong 5 cảnh dục thì nó yếu đuối muội lược, như tâm con nít, người khùng, người bệnh. Khi tu thiền thì mình bỏ hết mọi vướng víu của tham dục, sân độc, 0 còn thích ghét, buồn ngủ, vì mình đã đắc thiền rồi. Lúc đó mình chỉ tập trung cảnh đề mục. Đất là đất, nước là nước. Khi mình đắc thiền đề mục nước chẳng hạn, muốn độn thổ chỉ cần nghĩ nước, thì mặt đất thành mặt nước, mình lặn xuống mất tiêu. Nếu muốn xuyên tường, vách, núi, chỉ cần niệm đề mục hư không. Thì lúc đó 0 còn cái gì ngăn ngại nữa hết. Còn muốn đi trên hư không, trên nước thì niệm đề mục đất. Niệm đề mục gió thì có thể di chuyển hoặc tạo ra giông tố. Niệm đề mục lửa thì có thể tạo ra khói, lửa, có thể đốt cái gì đó như ý củ mình, 0 có gì ngăn cản. 1:59:49

[04/09/2022 - 12:29 - dieulienhoa67]

Mà ở đây hoàn toàn là tướng thôi quý vị. Cho nên tu thiền samatha là phát huy tận cùng khả năng của tướng, vì hiện thân thông chỉ là phát huy tối đa khả năng của tướng. Còn thiền Vipassana là mình phát huy khả năng của tuệ, của trí. Ở đây bài kinh này giảng trở lại kinh Sa Môn Quả. Nội dung tu hành ở đây là kinh Sa Môn Quả. Do có tu hay 0 mà tâm mình là loại tâm nào. Ông mới hỏi tiếp cho dứt sự hoang mang mà ông đang có: vậy cái tôi thực ra có hay 0? và thuộc danh hay sắc, vật chất hay tinh thần. Thế giới này là vô biên hay có giới hạn? Vị Arahant tịch rồi thì về đâu? cái tôi với cái xác này là 1 hay khác?

Phật dạy rằng cứ tu tập như ta giảng, khi hiểu được vạn vật chỉ là danh sắc, danh sắc do duyên tạo, có mặt theo cách lắp ráp. Có rồi phải mất thì 0 còn những thắc mắc đó nữa.

Quý vị tưởng tượng trước nhà quý vị có 1 miếng cỏ, miếng đất rậm rạp nhiều cây cỏ. Có bao giờ quý vị thắc mắc rằng trong miếng đất có bao nhiêu kiến, trùng, cọng cỏ, bông hoa li ti hay 0? Tôi nghĩ rằng 0. Vì cái sự biết ấy nếu có cũng 0 giá trị gì hết. Cỏ chỉ là cỏ, kiến chỉ là kiến thôi. Mình thắc mắc về điều gì đó là vì mình nghĩ nó quan trọng, nó lớn chuyện, còn khi mình biết rõ ráo đó chỉ là mấy con trùng, sâu kiến, lá cỏ héo/tươi, 0 có gì đáng để bận tâm. Khi còn thắc mắc về các điều đó là còn đang đặt vấn đề, đang rất nặng lòng với danh sắc này. Còn thấy q6y1 danh sắc này là cái gì đó rất là ghê gớm; còn coi trọng những gì đang nghe người nếm đụng thì mới thắc mắc. Còn khi thấy mọi thứ tồn tại theo quy luật nhân duyên, nhân quả, lắp ráp, trong tgian chớp nhoáng thì 0 hơi sức đâu mà đặt câu hỏi này nó vô biên hay hữu biên, nó như thế nào. Thì cái biết đó 0 mắc mớ gì đến chuyện mình chấm dứt sanh tử này.

Nhiều nhà khoa học âu mỹ khi đọc đến đoạn này sẽ cảm thấy khó chịu, nói rằng đạo Phật chạy trốn câu trả lời. Lẽ ra câu trả lời thế giới vô biên hay hữu biên, tôi có thể trả lời ở đây được, nhưng tôi muốn để dành phần trả lời trong phần kinh Đại Duyên, chứ 0 phải Đức Phật chạy trốn, 0 có câu trả lời. Chỉ sợ quý vị 0 có răng hoặc răng giả nên ăn mía 0 nổi. Vì vấn đề này hơi cao, hơi khó hiểu. Tôi xin có 1 câu trả lời mềm thôi, là khi anh hiểu anh là cái gì thì anh 0 còn bận tâm nặng lòng về những chuyện đó nữa.

Tiếp theo có 1 câu hỏi nữa: Potthapada hỏi Phật về cứu cánh tu hành. Ngài dạy rằng muốn bỏ cái gì thì phải hiểu về nó. Muốn đạt được cái gì thì cũng phải hiểu về nó. Khi biết nó là cái gì thì mình mới chán mà buông chứ! Chứ nếu nói về tu hành anh biết về thế giới này bao nhiêu mà anh chán? Bữa nay anh nói chán, ngày mai anh gặp cái khác nó ngọt ngào, hấp dẫn thì chắc gì anh chán? Nên muốn tu hành rõ ráo, đầu tiên anh phải học về giáo lý thì sẽ biết thế giới này thật sự chỉ là cái gì. Muốn lia bỏ cái gì phải biết rõ nó là gì mới lia bỏ được. Về tu hành, mình phải biết tối thiểu, nếu Nibbana mình 0 biết là gì thì ít ra phải biết Nibbana là sự vắng mặt của tập đế. Vắng mặt tập đế thì vắng mặt khổ đế.

Ở đây Ngài nói rằng cứu cánh tu hành của ngoại đạo thì mơ hồ giống như làm cái cầu thang mà 0 có căn nhà thì 0 biết cầu thang đó dẫn về đâu. Hoặc nói là muốn lấy vợ mà hỏi là người vợ đó ở đâu, người xứ nào, mình 0 biết thì làm sao mà lấy? Tôi thích nhất vd cái thang. Giống như ngày nay

tôi 0 xây cất nhà gì hết mà kêu thợ tới gắn cái thang máy . Mình đưa tiền thì họ vẫn tới đồ bê tông làm đà làm móng rồi họ đem thang máy tới gắn, nhưng khi gắn họ sẽ dòm mình nghĩ mình khùng. Ở đây cũng vậy, muốn hướng tới cứu cánh tu hành mình phải biết tại sao mình muốn tu hành, mình muốn lia bỏ cái gì, sẽ đạt đến cái gì. Chứ còn cứ nói tu là sẽ bỏ cái này được cái kia mà mơ hồ là 0 được. Ở đây Ngài dùng những cái vd mà tôi gom chung lại giảng cho gọn. Ngài nói trên đời này, tất cả những chấp thủ của chúng sanh phạm phu về đường tu hành, về cứu cánh giải thoát, về danh sắc của bản thân mình, nói chung lại gồm có 2, là chấp thủ về danh sắc, về lối sống, lối hành trì và cứu cánh nào đó. Chỉ có vậy thôi. Và Phật Pháp có nội dung là chấm dứt những chấp thủ sai lạc đó. Lúc bấy giờ bên cạnh đức Phật và các du sĩ thì có 1 người tên là Citta Hatthi Sariputta vốn là con trai của 1 ông nài voi. Ông này là trước đây từng là Tỷ kheo thuộc lòng Tam Tạng, trong 1 lần bắt gặp Ngài Mục Kiền Liên và ngài Mahakotthita đàm luận về Abhidhamma với nhau, đã xen vào tranh luận. Thì dù là giỏi nhưng ông vẫn là người phạm, trong khi 2 vị này 1 vị là Chí Thượng Thanh Văn, 1 vị là Đại Thanh Văn, Ngài Mục Kiền Liên là Đệ Nhất Thần Thông nhưng trí tuệ chỉ đứng sau Ngài Xá Lợi Phất, Ngài Xá Lợi Phất là đệ Nhất Trí Tuệ nhưng thần thông thì chỉ đứng sau ngài Mục Kiền Liên. Còn Ngài Mahakotthita là đệ nhất về Vô Ngại Giải, nên khi vị Tỷ kheo còn phạm này xen vào như vậy thì ý kiến của vị này 0 ăn nhập với ý kiến của 2 vị Thánh nên Ngài Mahakotthita mới góp ý nên vị này tự ái rồi hoàn tục. Rồi nhớ Phật bèn trở vào, vào rồi lại tự ái chuyện khác lại hoàn tục tổng cộng 7 lần. Tại sao như vậy? Vì trong đời Phật Ca Diếp, vị Hatthi này là 1 vị Tỷ kheo có 1 huynh đệ thân thiết, cả hai tu hành trong sạch, giới luật tinh nghiêm, miên mật. Bữa đó ông Sư bạn muốn hoàn tục, vị Hatthi này mới can rằng về ở 1 mình thì về làm chi, còn về lấy vợ thì cuộc đời có biết bao việc để làm mà về hầu hạ trong 1 mái nhà chật hẹp tù túng như vậy ... vị kia nghe vậy mới đổi ý. Nhưng ngủ được 1 đêm, sáng ra vị kia lại đòi hoàn tục nữa. Vị này nhìn kỹ thấy vị kia có cái bình bát rất tốt, y cũng y tốt, có mấy món vật dụng cá nhân cũng tốt. Theo luật Tỷ kheo nguyên thủy 0 giữ đồ nhiều, chỉ có 8 món. y, bát, ống kim, vải lọc nước, tam y. bệnh thì dùng dép. Cũng như hôm qua tôi giảng về bố thí , nhiều người hiểu rằng bố thí là để kiếp sau giàu có và hưởng, nghĩ vậy cũng giống như nuôi bò lấy phân. Mình bố thí là để kiếp sau mình có điều kiện tu cái khác. Do có phước bố thí thì đời sau sinh ra mình coi nhẹ vật chất. Như vậy là có phước lắm. Khi mình còn thích cái này/kia, nó phiền lắm, 0 có thì muốn cho có, rồi phải đi kiếm tìm dùng trăm mưu ngàn kế, có rồi phải gìn giữ bảo quản ... khổ dữ lắm, kinh hoàng lắm . Khi mình thiếu phước vật chất thì thích tùm lum hết. Còn người có phước nhiều thì 0 cần giữ vì có niềm tự tin là cần thì sẽ có. Như người có nhan sắc họ 0 cần làm dáng làm điệu gì vì họ nghĩ để mặt mộc vẫn đẹp. Còn người trang điểm nhiều là do 0 tự tin.

Vị này thấy Sư bạn sáng ra lại đòi hoàn tục mới nhìn thấy y bát của vị này tốt quá, nếu vị này hoàn tục sẽ để lại cho mình, nên vị ấy nói xuôi theo: tôi cũng nghĩ lại , duyên còn thì tu, ông ra làm cư sĩ mà làm phước cúng dường, cũng giữ giới, ngồi thiền y chang vậy, 0 khác gì, chỉ khác cái có tóc và 0 tóc, chứ đắp y đắp áo chi rồi già bệnh 0 ai lo, chưa chắc tu mà hơn người ngoài.

Cái tội của vị ấy nằm ở chỗ này: vị kia nghe vậy lại 0 muốn ra, bảo rằng càng nghe càng thấy đi tu sướng hơn. Vấn đề nằm ở chỗ, nếu vị Sư bạn là người dễ dãi tu hành 0 tinh tấn, cái tội xúi ng ta hoàn tục nhẹ hơn. Còn vị Sư bạn là người trong sạch tinh tấn, lại xúi vị ấy đi ra, tội đó nặng. Nếu vị đó tu trong sạch mà mình xúi hoàn tục thành công thì tội nặng, còn xúi mà thất bại thì tội đó nhẹ hơn. Xúi người bê bối hoàn tục thì tội nhẹ hơn xúi người tu tinh tấn. Thứ 2, xúi thành công thì tội nặng hơn xúi 0 thành công. Cho nên tội vị này 0 nặng lắm, trong thời gian Giáo Pháp còn thì vị này mang thân người đi tu thì cứ hoàn tục hoài. Cho nên tôi nói nhiều lần: có những việc mình tưởng nó là nhân, mà thật ra nó vẫn là nhân nhưng lại bị tác động bởi 1 nhân khác. Tiền nghiệp tạo ra quả đời này nhưng cũng có thể tác động lên nhân thiện ác đời này. Vd như hồi đó tôi tu nhiều quá nên kiếp này thấy cảnh sanh già đau chết thì chán đi tu tiếp. Còn người 0 tu hành gì hết thì thấy sanh già bệnh chết cũng cứ tính bơ, nghĩ đó bình thường. Chúng tỏ tiền nghiệp đời trước cho quả đời này, mà còn có thể tác động lên nhân thiện ác đời này. Còn cũng có trường hợp đời trước háo sát, thích giết, nên đời này gặp cảnh săn bắn hay câu cá là thấy nôn nao háo hức muốn tham gia.

Cho nên vị này 7 lần hoàn tục, do phiền não bản thân, nhưng cũng do tác động của tiền nghiệp quá khứ. Lần này, sau buổi gặp này, trong Pali nói là vài ba ngày sau, ông Potthapada và ông Cittahatthi

tìm đến Đức Phật. Ông Potthapada xin được quy y, còn vị Cittahatthi thì xin xuất gia với Phật . Lần này vị ấy đắc quả Arahant, không còn hoàn tục nữa.
Chúng ta học xong bài Kinh Potthapada này.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỰ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

www.toaikhanh.com